

Ramon Barnils per als anys de la fúria

Això són els articles
d'en Ramon Barnils, la burxa
per a saber, el dibuix per
a comprendre i l'esperó
per a pensar.

Voldria que aquest article fos una celebració. Perquè ara de seguida, una setmana escassa després que sigui publicat, ja haurà sortit al carrer, ja haurà arribat a les llibreries i a les cases i a les biblioteques i a les facultats i a tot arreu el volum intens, condensat, imprescindible dels articles d'en Ramon Barnils.

Imprescindible, sí.

I no m'importarà gens ni mica si algú es pren aquestes ratlles com un escrit de propaganda, perquè ho és. A 3i4 hi publiquen *Contra el nacionalisme espanyol*, que són articles que en Ramon Barnils va escriure precisament en aquest setmanari i que en Jan Bruguera ha seleccionat per a l'ocasió. I això és un esdeveniment. La celebració que deia en començar. Festa grossa i sonada i ganes de ballar.

Ho seria sempre i en qualsevol circumstància, però ara, ves per on, ara encara més. Ara, en aquests anys de fúria i de mentides desbocades, de promoció i d'extensió de l'irracionalisme (de culte premeditat a l'irracionalisme, gosaria dir), de banalitat i terregada que volen fer passar per notícia o informació (tot en un clic, eh?), en aquests anys de borumballa a manta i *fake news* (les boles interessades de tota la vida fetes pluja sistèmica i global), en aquests anys de soroll amb interès, la claredat i la fondària del Barnils se'ns fan encara més necessàries. Imprescindibles, ja ho he dit.

Perquè en Barnils és concisió i punxa, ironia, impuls irrefrenable de dir les coses que es pensen (perquè estan pensades), encara que això incomodi els

NÚRIA
CADENES

@ncadenes

incomodables (és a dir, els del poder o poderet), i de dir-les bé (la forma, sí, la forma en tants articles rodons), i és, alhora, coneixements i pregonesa. Vet aquí la combinació invicta, indispensable per ajudar-nos a anar pel món amb certa dignitat: claredat, coneixements, anàlisi.

Llegir en Barnils avui és com prendre's un reconstituent. Sempre ho és, però avui, més: per l'humor i la mala llet que ens destil·la i ofereix en dosis saludables, i pel fons, també. Perquè ens mostra, en temps de sobreexposició a notícies que no ho són i a dades falses,

que la informació veraç importa. I no tan sols això, que ja seria, sinó el graó següent: l'explicació, aquesta cosa tan difícil que és superar l'enumeració de dades aïllades per agafar perspectiva i passar a descriure el panorama, a fer el dibuix de l'escenari. Això són els articles d'en Ramon Barnils, la burxa per a saber, el dibuix per a comprendre i l'esperó per a pensar. No pas per a seguir-lo a ulls clucs ni acríticament, que se'n fotria: per a interrogar-se i empenyar-se i aprendre i discrepar-hi i tot. Al capdavall, segurament no l'errariem de gaire si diguéssim que la seva feina va ser una senzilla, grandiosa incitació per a actuar. Per a transformar. Per a avançar d'una vegada. Per a millorar el món, exactament, i en expressió seva i literal. I és que en Ramon Barnils, conscient de la responsabilitat que significa fer de periodista (de periodista: no pas de simple locutor de brosta amb interès) no escrivia perquè sí, per al mer autolluïment cortesà ni per xafarderia ni per transmetre la consigna de cap facció, sinó per a explicar coses, per a contextualitzar-les, per a incitar-nos a raonar, a qüestionar l'*statu quo*; per a servir el poble que som, el país.

Algú va dir un dia que els periodistes són com un mar de coneixements de mig mil·límetre de fondària que es barata al millor postor. Potser sí, però no tots. No sempre. No necessàriament.

I vet aquí l'alegria: que diem Xammar i Tísner i Barnils i compremem que hi ha un fil i que no està tot perdut. Que mai no ha estat tot perdut. Celebrem-ho.

Esriptora